

[Lars Emil Johansen]

På den baggrund vil jeg tilsiige lovforslaget vor konstruktive medvirken ved udvalgsbehandlingen.

Fuglsang (DKP):

Dette forslag om hjemmestyre kan ikke betyde afslutningen på 200 års dansk styre i Grønland, heller ikke den endelige fjernelse af de udtryk for kolonistyre og dets følger, som overlevede grundlovsændringen i 1953, selv om denne gav Grønland status som dansk amt. Derfor opfatter vel næppe nogen de her fremsatte forslag som det endelige svar på det grønlandske folks krav på ret til selv at styre sit land og på rådighed over dets naturlige rigdomme og muligheder. Vi ser forslaget som en station på vejen, og vi vurderer først og fremmest det positive, der ligger i det, som et resultat af det grønlandske folks bevidste kamp – og også af den støtte, det har fået af demokratiske kræfter i vores land – overhovedet som et led i den nationale frigørelsesbevægelse, der i alle dele af verden har præget udviklingen siden den anden verdenskrig.

Vi vil støtte forslaget, ikke som det endelige mål, men som et nyt udgangspunkt i kampen for at nå frem til et virkelig uafhængigt Grønland. Der er i forslaget mangler og negative sider, som modvirker en sådan udvikling og derfor må bekæmpes, men der er også positive sider, som må og kan udnyttes. Også det kræver imidlertid fortsat en bevidst indsats for, at det bliver udnyttet så effektivt som muligt. Både det positive og det negative gælder de politiske forhold, sådan som de bl. a. er udformet i lovgivende og udøvende organer, landstinget og landsstyret, som inden for bestemte grænser varetager grønlandske interesser, et folkevalgt landsting de lovgivende og et af landstinget udgået landsstyre de administrative. Spørgsmålet er: hvor vide er disse rammer? Hvilke sagsområder drejer det sig om? I hvilket tempo udvikles de, og hvilke midler kommer de grønlandske organer til at råde over?

De begrænses af rigsenheden, som den kaldes – og ikke, som man ofte tidligere har brugt det, rigsfællesskabet. Dette sidste vel i erkendelse af, at sådan som det indbyrdes styrkeforhold er, kan der vanskeligt blive tale om et fællesskab på lige fod. I hvert tilfælde er det et fællesskab, som afhænger af, hvor-

dan tingene administreres og fortolkes af den stærkeste part. Dette sidste præger, så vidt jeg kan læse det ud af betænkningen, selve det fremsatte forslags tilblivelseshistorie, fra det oprindeligt blev fremsat fra Grønlands side, til det, vi behandler i dag.

Det gælder spørgsmålet om råstofferne, deres udnyttelse, hvorfra de skal administreres, fra Grønland eller København. Endnu mere begrænses hjemmestyrets muligheder af den fælles udenrigspolitik, hvor også rigsmyndighederne er underkastet begrænsninger, som de til dels selv har lagt på sig. Ligesom vores grundlov trods bred folkelig modstand fik sin § 20, som bevidst åbnede muligheder for at afgive dansk suverænitet, så har dette forslag sin § 10, hvorefter hjemmestyret er undergivet de forpligtelser, som følger af traktater og andre internationale regler, som er bindende for riget. Dets beføjelser til enhver tid er begrænset af de beføjelser, som i medfør af grundlovens § 20 er overdraget til internationale organer osv.

En af disse traktater er NATO. Vi har set, hvordan Færøernes hjemmestyre ikke har hindret, at det færøske folk trods modstand blev påtvunget militære anlæg, og hvad Grønland angår, viste et uheld for nogle år siden, hvordan USA ganske åbent lader hånt om en dansk beslutning om ikke at tillade atomvåben på dansk område i fredstid.

En anden international traktat er fællesmarkedet, og her kommer vi ind på det om diskuterede spørgsmål om Grønlands placering i fællesmarkedet. Naturligvis har vi set, at Færøerne har kunnet tage en selvstændig stilling, og jeg har også læst tilsvarende forsikringer om, at det skulle gælde Grønland, men trods alt kender jeg også Romtraktaten, og denne sammenholdt med ovennævnte § 10 gør, at grønlænderne næppe bør føle sig alt for trygge. Jeg vil gerne spørge direkte, om ministeren føler sig i stand til at afgive en erklæring om, at de tilsagn, vi har fået til dato, om at grønlænderne selv skal afgøre deres stilling, gælder dansk politik overhovedet.

Der tales undertiden om, hvem der er modne eller ikke modne. Vi må vel i spørgsmålet om fællesmarkedet erkende, at grønlænderne har vist større national modenhed, end afstemningen hernede i Danmark gav udtryk for, og større forståelse for dette spørgsmåls virkelige betydning. Det gælder